

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1005/2014
12. 05. 2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у правној ствари тужиоца Р.Р. из Н.С., чији је пуномоћник Д.К., адвокат из Н.С., против туженог града Новог Сада, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 2963/13 од 09.04.2014. године, у седници већа одржаној дана 12. 05. 2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 2963/13 од 09.04.2014. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 2963/13 од 09.04.2014. године усвојена је жалба туженог и преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 бр. 569/11 од 04.07.2013. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се као незаконита пониште решења туженог бр. I-118/2012-14 од 09.03.2012. године и бр. I-118/2012-14-1 од 28.03.2012. године, тужени обавезе да га врати на одговарајуће послове у складу са врстом и степеном стручне спреме и накнади му трошкове поступка од 192.000,00 динара. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка од 97.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. овог закона, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а материјално право је правилно примењено.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог од 16.04.2007. године у Сектору за информисање, а од 08.05.2008. године је радио на радном месту извршилац – сарадник за осматрање и обавештавање. Решењем туженог од 15.12.2011. године тужилац је остао нераспоређен у Служби Скупштине града, због укидања радног места извршиоца – сарадника за осматрање и обавештавање, због промене у надлежности Службе Скупштине града. Приговор тужиоца изјављен против тог решења одбијен је решењем Службе Скупштине града од 31.12.2011.године Против тог решења тужилац није покренуо судски спор. Након доношења решења о нераспоређивању тужилац је на основу решења од 24.02.2012. године користио годишњи одмор у трајању од 25 радних дана у периоду од 27.02.2012. године до 30.03.2012. године, након чега се није враћао на рад. Побижаним решењем туженог од 09.03.2012. године тужиоцу је радни однос престао са 02.04.2012. године, утврђено му је право на отпремнину за радни стаж од 18 година, у износу од 303.440,76 динара и упућен је Националној служби за запошљавање у циљу остваривања права за време привремене незапослености. Приговор тужиоца изјављен против решења о престанку радног односа је одбијен решењем од 28.03.2012. године. У овом радном спору тужилац је захтевао оцену законитости решења којим му је престао радни однос и решења о одбијању приговора.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је побижаном другостепеном пресудом преиначена првостепена пресуда а тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован. Другостепени суд је дао разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Наиме, услед промене надлежности Службе Скупштине града дошло је до укидања одређених послова и смањења броја запослених. Тужилац чији су послови укинати, није могао бити распоређен на радно место које одговара његовој стручној спреми у истом или другом државном органу, због чега му је решењем туженог од 15.12.2011. године утврђен статус нераспоређеног запосленог против кога је тужилац изјавио приговор 21.12.2011. године који је одбијен решењем Службе Скупштине града од 30.12.2011. године. Тужилац није, сагласно члану 71. став 6. Закона о радним односима у државним органима, покренуо судски спор за оцену законитости тог решења, па је оно протеком законског рока за подношење тужбе, постало правноснажно и као такво у себи садржи претпоставку законитости.

Имајући у виду да је правноснажним решењем тужиоцу утврђен статус нераспоређеног запосленог услед промена у организацији, без могућности да му се обезбеди радно место у истом или другом државном органу, настао је основ из члана 64.а. став 2. тачка 6. да му престане радни однос. Тужиоцу је исплаћена отпремнина, а призната су му и друга права прописаних одредбама Закона о раду за запослене за чијим радом је престала потреба у предузећима. Стога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Тужилац ревизијом суштински оспорава законитост решења о нераспоређивању, чија оцена законитости није предмет овог радног спора нити може бити, јер је тужилац преклудирани у праву за оцену законитости тог решења,

јер у прописаном року од 15 дана од дана његовог пријема, није покренуо судски спор.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, налазећи да не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као и ни разлози на које се пази по службеној дужности.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**